

har, medens han var i Enrum med Betjenten, overfor denne aflagt Tilstaaelse om, at han havde begaaet nogle Indbrudstyverier, som det senere viste sig, at en anden havde begaaet. Jeg er overfor dette Tilfælde optraadt saa energisk, som det var mig muligt, endogsaa saa energisk, at naar det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) hjertelig savnede Angreb paa mig, kan jeg trøste ham med, at jeg har været Genstand for Angreb i Anledning af, at jeg skred saa kraftigt ind, som jeg gjorde, i Roskilde, og det ikke blot fra den Side, som det ærede Medlem fra Hjørring tilhører, men saamænd ogsaa af mit eget Partis Organ der i Byen. Det var saadan en rar Betjent, og man var ked af, at det skulde gaa ham ilde. Han fik for Resten kun en Advarsel om ikke at gøre noget saadant i Fremtiden, og jeg synes egentlig ikke, det var saa slemt.

Jeg skal saa omtale Affæren Dagmar Petersen. Jeg maa sige om denne, at man skal jo ogsaa høre den anden Part, og lidt har jeg at fremføre til Undskyldning for Politiet. Jeg tror saaledes ikke, at det er oplyst i denne Sal, at Dagmar Petersen havde tilstaaet for Fru Robertsen, den Dame, hun tjente hos, og som havde et Bageriudsalg, og den Dame, for hvem Uret var bortkommet. Det er ikke Politiet, der fandt paa det og fremkaldte Tilstaaelsen, og det er ikke Dommeren le Maire, men hun har allerede overfor Fru Robertsen tilstaaet, at det var hende, der havde taget Uret. Hun har ganske vist tilbagekaldt denne Tilstaaelse senere, men sagde saa, at det kunde jo være andre, der havde taget det, og det er det, der gør Politiets Optræden noget undskyldelig. Hos Fru Robertsen, hvis Ur er bortkommet, tjente foruden Dagmar Petersen en Dreng, som hedder Poul, som Bydreng, og en Ekspeditrice, Frk. Hansen, som er forlovet. Efter at Dagmar først har tilstaaet, at hun har stjaalet Uret, sigter hun, da hun senere tager sin Tilstaaelse tilbage, baade Poul og Ekspeditricen Frk. Hansens Kæreste, først den ene og saa den anden, for at kunne have stjaalet Uret. Det er — saa vidt jeg kender Affæren, jeg har først faaet Dokumenterne i Dag, saa jeg maa udtale mig med noget Forbehold —, saa vidt jeg kan se, dette,

som giver Anledning til, at hele Affæren kommer for Politiet. Man maa have at vide, hvem det er. Det er ogsaa det, som gør Politiets Optræden forklarlig. Thi hvis der ikke havde foreligget andet, end at et Ur var bortkommet og kommet tilbage igen, havde der vel ikke været Anledning til at holde Dagmar tilbage paa Politistationen, selv om hun var sigtet for at have begaaet Tyveriet. Men her er kommet det Moment til, at her er to andre, som ogsaa er sigtede. Der indtræder da et helt nyt Moment, idet det for de retshaandhavende Myndigheder er nødvendigt at handle ikke alene for at finde den virkelige Tyv, men tillige for at rense de to af de tre, som ikke kan være Tyvene, thi mere end een kan ikke have stjaalet Uret. (Uro). Jo, det maa de Herrer erkende, at det er en noget anden Sag, naar Politiet staar overfor dette, at der er tre sigtede for at have begaaet et Tyveri i Stedet for kun een. Det er ingen vigtig Opgave for en retshaandhavende Myndighed at rense de uskyldige. Derfor tror jeg, at som Sagen den Gang blev forelagt for Politiet, var det ikke saa urimeligt at holde Dagmar tilbage som den, der en Gang havde tilstaaet at have begaaet Tyveriet, og den, mod hvem de fleste Indicier i det Øjeblik pegede. Derimod er det selvfølgelig ganske forkert, at Politiet paa Store Kongensgades Station lader Dagmar køre til Raadhuset sammen med en Mand, som nylig har været stærkt beruset, men som ganske vist antoges at have sovet det væsentlige af Kæferten ud, da han bliver kørt af Sted, men dog ikke paa nogen Maade kan kaldes ædru paa det Tidspunkt. Det er ikke nogen rigtig Optræden af Politiet, og det skal ogsaa blive paatalt. Saa kommer Dagmar for Dommeren. Jeg ønsker ikke her at gaa stærkt ind paa Dommeren le Maires Optræden, thi denne vil nu gennem Appel af Sagen blive forelagt Højesteret, og det er det rette Forum. „Dommerne have i deres Kald alene at rette sig efter Loven“, og de staar under Ansvar for Domstolene. Jeg vil i hvert Fald afvente Højesterets Optræden overfor le Maire, inden jeg gaar ind paa den Side af Sagen.

Men da saa Dagmar om Lørdagen er